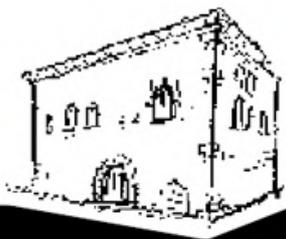

Desembre de 2020

75

LA VEU

de Torre Llobeta

B
O
N
E
S
F
E
S
T
E
S

Editorial

S'acaba el 2020, per fi! Ara toca Nadal i festes, tradicions, família, amistats, alegria i, sobretot, esperança davant el nou any que comença.

En aquesta edició de *La Veu* hem volgut recordar uns altres Nadals, els que les persones col·laboradores han volgut compartir amb nosaltres. També hem inclòs poesia, petits relats, col·laboracions de diferent tipus i també un xic d'humor, que tanta falta ens fa en aquests moments i sempre.

Desitjem que gaudiu amb la lectura i BONES FESTES
A TOTHOM!

Consell editorial

Índex

Editorial **3-4-5-6**. Uns altres Nadals **7**. La Navidad perfecta **8-9**. Sant Jordi d'Estiu. Resaca general **10**. Mi vida con George **11**. Una amistat especial **12**. Venedors de fum **13**. Enlloc com a casa **14-15**. 32è. Concurs literari Nou Barris **16**. El mundo de los juguetes sin móvil ni patinetes **17**. Morfosintaxis feminista **18**. El racó del haiku. Vent **19**. Atlas **20**. Quiero saber el día de mañana **21**. Mafalda, més que mai **22**. La fuerza de la naturaleza **23**. Yo, filosofastro **24**. De mis soledades vengo... / A la memoria de Marta C. González **25**. Posa en forma la teva ment **26**. La cuina de les quatre estacions. La picada **27**. Voluntaris de Torre Llobeta **28**. Homenatge. Albert Camus **29**. Grup de Dones en Forma **30**. El nostre medi ambient. Quin clima ens espera. L'aigua **31**. Humor en broma .... Agenda d'activitats

Consell editorial

Celia Juárez, Conxa Ortells, Elisabet Prades, Edgardo R. López Jöcker, Juan Antonio Peinado, Coordinadora Grup de Dones en Forma

Disseny, portada i maquetació

Consol Camí Adell

La Veu de Torre Llobeta no es fa responsable dels continguts dels articles

Aquest número de la *La veu de Torre Llobeta*, també el trobareu publicat al web del centre cívic: <http://ajuntament.barcelona.cat/ccivics/torrellobeta>

Uns altres Nadals

Aquest any 2020 que ara acaba sens dubte serà inoblidable, cadascú de nosaltres sabrà perquè.

Si revisem tot el que ha passat, segurament no sabríem quin moment escollir com el més important, emocionant, revelador i/o especial... Per això vam convidar els nostres lectors i lectores a fer un pas més en la seves memòries i anar cap

a uns altres temps: el que cadascú escollís de la seva infantesa i/o joventut i així compartir-ho en aquestes pàgines.

Segurament us trobareu identificats, trobareu anècdotes i vivències comunes a tothom, d'altres especials. Totes plenes de la il·lusió i el caliu que sempre posem als nostres records.

Algo especial

Para mí el espíritu de Navidad siempre ha sido algo muy especial. Lo empiezo a vivir un mes antes, decorando la casa con los adornos navideños, para que cuando lleguen las fiestas podamos disfrutar intensamente las reuniones familiares.

Mayte Parrilla

Paga extra de Nadal

Recordo amb molta enyorança quan encara cobràvem la paga extra de Nadal en efectiu, amb pessetes. En un sobre rectangular, de color marró amb una petita solapa, ens trobàvem aquells tan desitjats diners. Era pels volts de Nadal, pot ser que fos un parell de dies abans. Allí estava tota la nostra il·lusió, les extremes del dinar, els regals per a tothom, els torrons... tot el que havíem anat rumiant i planejant que volíem comprar.

Ara també tenim paga de Nadal, però és una dada més al compte del banc, un ingrés que igual que hi entra, en surt, ara normalment ho paguem tot amb targeta. Gairebé podríem passar sense tocar diners en efectiu en cap moment. Però aquella sensació d'anar a cobrar, de portar els diners a la bossa, de controlar-los, era una altra cosa, era com he dit, el començament de les festes de Nadal, eren uns altres temps.

Àngela Riambau

Navidad en verano

Sí, Navidad en verano, suena raro, ¿verdad? Pero en el hemisferio sur de nuestro planeta es así.

Mis recuerdos navideños más lejanos, los de mi infancia en Uruguay, tienen que ver con el sol, la playa, el color y el calor del verano. También recuerdo los fuegos artificiales en la calle, y todo el vecindario de fiesta, con música y bailes.

Ese tiempo ha quedado lejos, muy lejos ya, pero sin duda ese calor lo llevo dentro, muy metido en el corazón, y me reconforta cada año en la fría Navidad de “casa nostra”.

Celia Juárez

Copes y coples

Nadal del 1962, jo tenia 18 anys, recordo que vaig beure molt de vi (d'Allella, boníssim!) i em vaig passar la tarda cantant coples de la Piquer. Els meus cosins encara ho recorden. (i ja han passat molts anys!).

Carmen Badal

El Nadal de la infància

Quants anys recordant aquells Nadals amb tota la família. La iaia "Ascensión" (mare del pare), amb tota la seva descendència al voltant. Tots, petits i grans cantant les típiques cançons de Nadal o *villancicos* que dèiem, i el vers de Nadal que jo sempre recitava. Quina alegria, quin ambient. Era una festassa d'unió familiar! Tot ha canviat i ja no podem estar tots junts com abans per diversos motius. Jo també he canviat el significat del Nadal. Ara el visc diferent, ho sento com una família més àmplia, amb una unió diferent, la que em fa sentir feliç sabent que tots som una gran família i que cada dia pot ser Nadal si tots ens sentim units des del cor, des d'una estimació fraternal i neta, caminant cap un món més humà, positiu i ple de llum!

Us desitjo Bones Festes i que cada dia sigui Nadal!

Isabel Maria Cabrera Llumà

Uns altres Nadals

Vida y cambios

La Navidad para mí es familia, recuerdos e ilusiones. La vida va cambiando algunas cosas, pero siempre recuerdo mi infancia y juventud en la que fui feliz. Después, ya con mis hijos, otras vivencias, igualmente felices y ahora en este mal tiempo que estamos viviendo, sigo pensando en esas Navidades y teniendo ilusiones: mi familia y por suerte tantos buenos amigos.

Mercè Ardura

Estamos viviendo una situación inesperada, pero me estoy dando cuenta que, si cada una busca en su infancia, se encuentra con muchos recuerdos inolvidables. Por ejemplo, éste que os voy a contar sobre cómo celebrábamos la Navidad en mi casa.

Yo tenía diez años, íbamos siempre a casa de los abuelos y ellos me daban diez céntimos y cuatro castañas, y esto era todo lo que tenían para darme. Yo tenía dos abuelos, por lo tanto, era mucho lo que me daban. Hoy sólo pienso: ¡Cuántos buenos recuerdos!

Fidela

De pavo y villancicos

Recuerdo que Navidad para mí era un día muy especial, ir a comprar el pavo con mi padre y mi madre. Como entonces se cobraba por semana, a veces estaban esperando días para ir a comprarlo. También recuerdo, de muy pequeña, ir a cantar villancicos a la puerta de las casas y los bares... y nos daban dinerillo. Y como yo no salía mucho, ese día me hacía especial ilusión.

Mayte Robles

La Nochebuena

La Navidad es una fiesta especial, donde se juntan la alegría y la nostalgia de otros bonitos días ya pasados.

Donde yo nació se celebra mucho la Nochebuena. Yo recuerdo aquellas de mi niñez, en las que se hacía una cena especial y mi madre preparaba el pollo que se cuidaba para esa fecha.

Después venían los turrónes: el duro, el blando y el de frutas, los mantecados y los licores, anís para los mayores y mistela para los niños y las mujeres.

Se cantaban villancicos con la música del rasgueo en la botella de anís y finalmente los juegos en familia, donde se alternaban el parchís, la oca y los juegos de cartas. Todo ello hasta que los más pequeños empezaban a tener sueño. Ya se despedía la Nochebuena y todos a dormir.

Rufino Alonso

El tió

Jo vaig néixer en un poblet que es diu Guimerà i érem una colla de germans. Teníem una llar de foc on, per Nadal, posàvem el tió.

Un any, que ja era una mica grandeta i sabia de "la trampa del tió", no volia sortir al pati i després tornar a fer-lo cagar. Li vaig dir al pare que jo no sortia i que el tió ja no cagaria més. El pare havia posat algunes cosetes no gaire dissimulades que ja havíem agafat, però més amagada hi havia una caixa plena de torrons i neules.

—Va doncs, torna-ho a provar, a veure que passa— va dir el pare.

Quan vam tornar a fer cagar el tió i va sortir la caixa grossa ens vam quedar flipant en colors. I jo la que més, i això que ja ho sabia!

Teresa Rossell

La Navidad perfecta

Todo el mundo está convencido de que soy barcelonés. Sin embargo viví los tres primeros años de mi infancia en Sant Ildefons (Cornellà de Llobregat) junto a mi familia. Por aquel entonces era un forofo de los toros y el fútbol y no me desagradaba el boxeo. No obstante, mis tempranas ideas se circunscribían a mi procedencia andaluza y malagueña y no me planteaba esquemas mentales más allá de mi casa, el colegio o este municipio. Ni siquiera albergaba pensamientos políticos ni había intentado perfilar un estilo o unas creencias definidas y claras.

Mis tíos Juan, Antonio, Manuel —hermanos de mi madre— trabajaban en la construcción como albañiles y mis primos Francisco y María y mi hermana Isabel y yo pasábamos veladas entrañables con mis familiares maternos. En estos momentos evoco con gratitud inmensa los chascarrillos y chistes que nos contaba mi tío Juan. Él era un dechado de virtudes. Y jamás le importó amenizar la Nochebuena con mi abuela Dolores y mi abuelo Juan —padres de mi madre—, mi tía Isabel y mi tía Teresa —hermanas de mi madre— provistos de una cuchara o una zambomba, villancicos andaluces.

En Nochebuena, la vivienda de mi abuela Dolores se engalanaba con mesas colmadas de manjares deliciosos: *pescatito* frito, jamón serrano, sepia, alcachofas, espárragos.... También dulces típicos andaluces: roscos de vino, polvorones, mantecados y bracitos de gitano.

La Navidad la celebrábamos en casa de mis abuelos paternos: Isabel y Juan. Y mis tías Paquita y Magdalena aviaban de comer amén de mi abuela Isabel. Esta preparaba croquetas de pollo, “relleno” (tripa amarilla del cerdo), arroz con castañas y postres malagueños. Y así, de esta manera tan feliz y entrañable, pasábamos estos días mágicos con la familia. Luego a partir de mis cuatro años, vine a vivir a Nou Barris. Pero eso es otra historia...

Muchas veces mi tío Juan me invitaba a una tapita de calamares, pinchos morunos y patatas bravas y aunque, desde luego, mi familia no era rica, en Catalunya nunca nos faltó (a Dios gracias) lo más importante: amor y sustento. Desde luego, mamá de niño cariño y gratitud a Andalucía y a toda España.

Juan Antonio Peinado

Sant Jordi d'estiu

En aquest any diferent, de pandèmia i canvis, vam celebrar Sant Jordi el 23 de juliol. Però el que no canvia és el nostre desig de celebrar-lo i ho vam fer al pati del centre cívic, en una tarda organitzada per les Dones en Forma i amb la dinamització de Marga i Montse.

Elles ens havien plantejat una tasca: recordar com vam aprendre a llegir, quins van ser els nostres primers llibres i els que ens van acompanyar tota la vida. També, com ens van ajudar a viure i créixer.

Finalment es va plantejar un joc col·lectiu que es diu: el cadàver exquisit. Tothom es

va animar a participar. Però, en què consisteix aquest joc?, més o menys és una invitació a crear entre totes les persones assistents una història. Montse va dir una primera frase, Marga la va seguir i així successivament fins a construir una història que mai vam imaginar com es desenvoluparia i molt menys com acabaria.

Aquí us deixem el resultat, preparat per una de les participants, Lola Gómez. Esperem que us agradi i us animeu a jugar.

Dones en Forma de Torre Llobeta

Resaca general

Esta mañana cuando me desperté, tenía una tremenda resaca y no recordaba absolutamente nada de lo que había hecho la noche anterior. Sólo una sensación curiosa de que, fuera lo que fuese, me lo había pasado genial.

Quería pensar, pero la cabeza me daba vueltas: creo que aquí, esta noche, ha sucedido algo gordo, quizá un accidente, o algo así... No, no, un accidente no, pero sí algo que afecta a mi familia... pero no, ha sido aquí, en la escalera, habrá sido algún vecino que quizá... Claro, había un gran follón en la placeta. Si eso es, un *xivarri* tremendo: música a todo volumen, gritos, peleas, un botellón en toda regla que había montado un gran grupo de jóvenes. Recuerdo que las vecinas nos asomamos a los balcones todas protestando a la vez... un lío!

Resaca general (cont.)

De repente, ahora lo recuerdo, aquello se llenó de policía, bomberos, ambulancias... Recuerdo que pensé: nada, aquí hoy no se puede dormir, más me valdría unirme a la juerga. A partir de ahí, ya no sé, está todo confuso, pero está claro que me dormí, porque me he despertado en mi cama y... Anda! ¿Y si todo este disparate ha sido solo un sueño?

Cuando ya estaba casi convencida, se abrió la puerta de mi cuarto de baño y un buen mozo, joven y bien plantado, vestido sólo con un casco de bombero y una toalla a la cintura salió cantando: *tariro, tariroooo* mientras se contoneaba de una manera muy sugerente y me decía: ¿Has dormido bien, bonita?

Uaaah! Me quedé con la boca abierta. Entonces llamaron al timbre de casa y al abrir se me vino encima mi vecina del 3º 2ª, con unos ojos como platos, preguntándome: ¿oye, tú sabes qué es lo que pasó anoche? Esta mañana me he encontrado

con un bombero en mi cama y dos más en el armario y la del 2º 1ª dice que en su comedor hay tres o cuatro *boys* en tanga, durmiendo sobre la alfombra. Y en el descansillo de la escalera están abrazados dos conductores de ambulancia...

Y para colmo, acaba de llegar mi marido y no se cómo explicarle que yo no... vaya, que no sé... que no... Y de ahí no salía. De los jóvenes del botellón sólo quedaba el rastro de vasos y botellas por doquier, pero todas las vecinas teníamos alguna cosa que contar...y que cosas!

Como no sacábamos agua clara y a todas en general nos dolía la cabeza, acabamos encogiéndonos de hombros y diciéndonos: pues debió de ser sonada la fiestecita de anoche ¿eh? ¿Y si hiciéramos café para todos?

Lola Gómez

Mi vida con George

Hola, me llamo Dog y soy un perro, pero no un perro cualquiera. Voy a contarles cómo es un día en mi vida con mi padre adoptivo George. Para que se hagan un idea, les diré que mi amo es una buena persona, un poco pesado, él no se da cuenta, pero vean y escuchen.

Me lleva a pasear a una plaza que está muy cerca de nuestra casa. A menudo me lanza una pelota y desea que vaya a buscarla, la verdad es que me repatea pero si no voy, insiste e insiste y al final no sé si por cariño o para que se calle de una vez, se la voy a buscar. ¡Pero, ay de mí, entonces empeora la cosa porque se envalentona y me la tira una y otra vez, que cansino! ¿Ven como es un plasta?

También es un poco cursi. A veces estoy tan tranquilo en mi mantita, meditando, pensando en mis cosas, cuando aparece y empieza a decirme con una voz que parece que se haya tragado algo “Mi chuchi mi chuchi ay! mi Dog que guapo que es” y simultáneamente me apretuja y me apretuja, hala, venga! Yo cierro los ojos y pienso, ya se cansará, él sin embargo interpreta esa acción como todo lo contrario. No se entera de nada. Y por fin! me deja tranquilo y puedo echar una cabezadita, mmm... cómo me gusta.

En ocasiones me siento como un perro objeto y ustedes se preguntarán por qué. Pues sí, tal cual y si no juzguen ustedes mismos.

Yo no sé si antes de que lo conociera ligaba, pero cuando salimos juntos se le acercan un montón de chicas para preguntarle por mí, porque no es por decirlo y está feo que yo lo diga, ¡pero es que soy un perro muy apuesto y con cierto aire

carismático. Cuando las chicas se dirigen a mí les pongo mi mejor mirada y me arriño a ellas para que me acaricien el lomo y me rasquen la cabeza. ¡Oh Dios que placer! Momento que aprovecha él de forma estratégica para iniciar una conversación “¿tú tienes perro?, ya me lo parecía, ¿vives cerca?, ¿te apetecería tomar un café un día de éstos? ¡Patético!

Claro, con toda esta aproximación diaria del sexo femenino, antes de salir a la calle, George se está media hora delante del espejo y cabellos para la derecha, cabellos para la izquierda, no, no mejor todos para atrás, uf y yo cada vez más apurado, apretando a tope mis esfínteres, porque si le dejo un regalito en el parquet, se enfada, encima de que es su culpa, ah! pero... Amigas y amigos cómo se lo explico.

Tengo que decirles que también tiene algún punto positivo. Cuando me pongo enfermo me cuida, me lleva al veterinario y se pone un poco triste.

A pesar de todo, tengo que admitir que me cae bien, que me encanta pasar largos ratos en su compañía, en fin creo que hasta le quiero. ¡Se imaginan!

Mari Carmen

Taller d'Esctipura creativa de Torre Llobeta impartit per Nelly Villegas

Una amistat especial

Fa unes setmanes ha arribat un nou company a la casa. Petit i mogut, no para quiet en tot el dia. Juga amb ninos i pilotes que per a ell són com un tresor. Les agafa ben fort perquè no les hi prengui, i com que jo ja soc una mica vell em dedico a mirar-me'l des d'un dels meus racons preferits: una cadira al costat d'una finestra del menjador. M'agrada notar l'escalfor dels raigs de sol i observar les plantes. Quan era petit, jo també havia fet algunes entremaliadures i més d'un cop havia llençat totes les torretes per terra.

Mica en mica m'he anat acostumant a la presència d'aquest company tan bellugadís, i ja que hem de conviure sota el mateix sostre, el millor és que compartim una bona amistat. De totes maneres li he ensenyat algunes normes i especialment la principal: jo ja fa temps que visc aquí i m'ha de tenir respecte. Si compleix aquest pacte jo puc ser per a ell més que un amic, el seu confident. Crec que ho està entenent, ja que el meu territori és sagrat i hi

ha espais que no deixo que se'ls faci seus. Per contra, a mi m'agrada provar tot allò que és d'ell; com el seu llit, que és més espaiós i m'agrada estirar-m'hi i respirar la seva olor.

Després d'aquestes primeres setmanes de coneixença i adaptació, avui estàvem cada un a una punta del sofà i, a poc a poc, ens hem anat acostant fins que els nostres cossos s'han tocat.

-Bup bup! -ha bordat de cop i volta.

Els seus lladrucs m'han fet enfadar, l'he bufat i m'he apartat. Quan s'ha adonat que me'l mirava de forma acusadora, amb la cua i el llom alçats, he llegit en la seva mirada com em suplicava perdó. He tornat al seu costat, fregant el seu pèl, i com a bon gat i bon gos, ens hem quedat abraçats, units per un únic sentiment.

Núria Lorente

Venedors de fum

El matrimoni es desplaçava amb un carro tirat per un ase més vell que fort. Tots dos eren fills de firaires i seguien la tradició familiar d'anar pels pobles venent coses sense valor, que els vilatans s'enduien a casa com si fossin tresors.

Mai havien nedit en l'abundància, però els últims mesos havien tramat un pla molt rendible, fent creure a la gent que la força d'un home cabia en un flascó de vidre. Preparar-ho era fàcil. La dona anava pels pobles cercant l'home més esquifit i el més fort, i els hi ofería uns calés a canvi de la seva complicitat. Només havien de fer veure que el feble guanyava al fort en un pols, quan fossin requerits. L'endemà els firaires s'instal·laven a la plaça del poble. Els vilatans, forçut i esquifit inclosos, s'apropaven encuriosits i els firaires oferien una ampolleta amb un líquid groc que anomenaven l'elixir de la força. Hom responia amb escepticisme, i era aleshores quan el firaire reptava els dos còmplices a fer un pols. Ells acceptaven i abans de començar, el més flux bevia l'elixir. No cal dir que el forçut sempre perdia. En veure-ho, la gent embogia i frisava per comprar el líquid, que tenia més gust a whisky que a cap altra cosa.

Un vespre d'hivern van arribar a una nova vila. Van fer l'espectacle de sempre, embutxacant-se uns calerons, però quan es decidien a marxar va esclatar una tempesta violenta. Era tal la tromba que queia que quan un granger els hi va oferir refugi, no van gosar rebutjar-lo. Farien nit allà. Hores després comptaven els diners quan, de sobte, es va obrir la porta del paller on eren i van aparèixer tres homes vestits de negre. Amb un to amenaçador van demanar als firaires els diners, però

abans que les monedes canviessin d'amo va passar quelcom estrany. Va aparèixer el granger i amb una ampolleta de líquid groc a la mà advertí als tres homes que rebrien de valent si no marxaven. Després d'empassar-se el contingut del flascó va col·locar-se davant del més fort d'ells i d'una bufada el va tirar a terra. Espanxats, tots tres van desaparèixer.

—*No s'amoïnin, ja ha passat! De dolents n'hi ha a tot arreu. Ara descansin* —va dir el granger sense més explicacions als firaires que se'l miraven bocabadats.

L'endemà, el granger va despertar els seus convidats amb una tassa de cafè. Se'l veia trist, però. Va explicar que la tempesta havia malmès la collita i que no sabia com se'n sortiria. En sentir allò, la dona va sentir llàstima:

—*Sap què? Quedis amb els diners! Nosaltres en guanyarem més* —li va dir.

El granger, agraït, va agafar els diners beneint la sort d'haver-los conegut. Una estona després els acomiadava amb bons desitjos, i quan els va perdre de vista va entrar a casa, aturant-se un moment a mirar la collita que lluí tan abundant com sempre. Un cop dins es va dirigir a la taula on tres homes vestits de negre l'esperaven asseguts. Els va saludar amb un somriure maliciós i va aixecar un dels gots de licor que allà hi havia. Els altres homes van fer el mateix:

—*Salut!* —van dir.

I és que ja ho diuen: entre l'enginy i l'acer queda't sempre amb el primer.

Lourdes Roselló

Enlloc com a casa

El tros de coberta sobre el que navegava la Carla va ser endut per les onades fins a una petita illa. Encara es trobava en estat de shock després del naufragi i només era parcialment conscient de la sort que havia tingut d'evitar morir ofegada. El creuer per les Seychelles no podia haver acabat pitjor, el cinquè dia van ser enxampats pel cicló que va enfonsar la nau. Va perdre de vista la seva parella i, un cop a l'aigua, va poder pujar a un dels fragments que suraven.

L'endemà va sortir el sol i va veure la platja amb llum, es trobava en una illa deserta, un indret paradisiac d'aquells que surten a les fotos dels catàlegs de viatge, tanmateix, la situació era crítica i no sabia si podria mantenir-se amb vida gaire temps. Va pujar al turó i va comprovar que feia uns tres o quatre quilòmetres de diàmetre. Va recollir aigua d'un rierol, va menjar bananes i dàtils i va dibuixar sobre la sorra un gran SOS amb l'esperança que algun avió el veiés.

Les hores passaven lentes, estarien buscant els desapareguts? O devien ser tants que els havien donat per morts? No podia evitar sentir por. Intentava mantenir el cap fred però el seu subconscient no parava d'alertar-la de perills que podien suposar la seva mort imminent: gana, deshidratació, malalties... Cridar a la platja i mullar-se el cap amb aigua eren els remeis per alleugerir l'ansietat.

En els següents dies va poder afegir peix a la seva dieta, n'hi havia tants que no era complicat capturar-ne algun. Els fruits tropicals abundaven i va dibuixar un SOS encara més gran a la platja. Volia mantenir l'esperança de que la rescatarien, la situació era límit i se sentia com un animal acorralat, com un presoner que

afronta els últims dies al corredor de la mort, però havia decidit que lluitaria fins a l'últim moment.

Sovint pensava en sa mare i sa germana, en com estarien patint i en que potser no tornaria a veure-les. Això la feia posar molt trista. També pensava en la seva parella que, probablement, havia mort en el naufragi. Passava hores on el record dels éssers estimats i els dubtes sobre el seu futur li feien abocar llàgrimes sobre la sorra de la platja.

Un migdia un avió va sobrevolar l'illa, la Carla va córrer al mig de la platja agitant els braços i cridant, però l'aparell va allunyar-se. "M'hauran vist? Per què no torna?". Una estona després el desànim va tornar a instal·lar-se en no veure cap altra moviment. Fins que dos dies més tard va divisar un vaixell en la distància i va repetir el ritual desesperat de demanar socors des del mig de la platja. El vaixell s'anava fent més visible a mesura que s'acostava, no hi havia dubte, venien a buscar-la! Una sensació de felicitat va envair tot el seu cos, era una nau de salvament marítim.

—Els experts van estudiar les corrents marines d'aquell dia i calculaven que podien haver supervivents en aquesta zona —li explicava el capità mentre li acostava una ampolla d'aigua mineral.

Asseguda a prop de la popa observava com l'illa es feia petita fins a fondre's en la infinitat de l'horitzó. No tornaria a viure la vida que tenia abans, li esperava un futur diferent, un futur per construir.

P.S: Un missatge d'ànim a totes les persones que afronten situacions de confinament en circumstàncies difícils.

Joan Bermúdez

32è Concurs literari Nou Barris

Aquesta primavera tan estranya, que va passar gairebé sense que ens adonéssim, ens va obligar a postergar la celebració del lliurament de premis de l'edició 32 del Concurs Literari de Nou Barris.

El 14 de març va ser la data final per entregar les obres i en aquell moment vam pensar què fariem. Finalment, l'equip d'entitats col·laboradores de l'organització del concurs vam decidir continuar endavant i trobar una nova data després de l'estiu. I així va ser, el dissabte 5 d'octubre, de la mà de l'actriu Lali Barenys, acompanyada

pel guitarrista Carles Beltran, vam lliurar els premis i sobretot vam agrair i homenatjar totes les persones participants i les guanyadores, per mantenir viva la il·lusió d'escriure.

La POESIA, com a gènere literari, va ser l'altra gran protagonista de la vetllada. Avui, més necessària que mai, ens ajuda a connectar amb la bellesa i amb la força per continuar endavant!

Aquest any vam batre un nou rècord: cent noranta una obres, van participar:

Núm. persones participants	191
Núm. dones	100
Núm. homes	91

Edats	Joves (15 a 30 anys)	28
	Adults (31 a 65 anys)	113
	Grans (més 65 anys)	25

Procedència	Districte Nou Barris	53
	Resta districtes ciutat	73
	Fora de Barcelona	60
	Fora de Catalunya	5

Una dada curiosa: la persona més jove té 15 anys i la més gran, 89.

Un cop més, hem de donar les gràcies a tot-hom per escriure, per ajudar-nos a sentir i estimar les paraules amb les seves obres.

Us hi esperem el proper any i, si voleu llegir el recull de les obres guanyadores, les trobareu a la pàgina web del Centre Cívic Torre Llobeta:

ajuntament.barcelona.cat/ccivics/torrellobeta

Lista de guanyadors/es

	català	castellà	Narrativa
1r premi	NOM: MONTSERRAT GIL I CASALS OBRA: "OBRIR UNA FINESTRA"	NOM: JORDI PICATOSTE VERDEJO OBRA: "LA COCINERA"	
2n premi	NOM: FRANCESC QUINTANA RUBIO OBRA: "ELS INVISIBLES"	NOM: LAURA CANORA AYMERICH OBRA: "LA CONTABLE"	
Accèssit	NOM: FLORS MORENO I AGUILAR OBRA: "CARTA D'UNA MARE"	NOM: RAQUEL CORTES MARTINEZ OBRA: "HARDCORE SÁDICO"	

	català	castellà	Poesia
1r premi	NOM: XAVIER PUJALS TEIXIDOR OBRA: "TERRA"	NOM: ALBA FERRÉ BAÑOS OBRA: "MORFOSINTAXIS FEMINISTA"	
2n premi	NOM: JUDITH RONZANO GARCIA OBRA: "PERSPECTIVA FILOSÒFICA"	NOM: MOISES ROJMAN OBRA: "CONVERGENCIA"	

	català	castellà	Humor
1r premi	NOM: MARIA GAS DE CID OBRA: "PASSANT COMPTES"	NOM: ADRIÁN FORONDA ROMEO OBRA: "EL MENÚ DE CUCUFATO"	
2n premi	NOM: GEORGINA ARGIMON MAZA OBRA: "HI HA GAT AMAGAT"	NOM: M ^a CARMEN GARCIA LÓPEZ OBRA: "CONCIENCIAS PERDIDAS"	
Accèssit	NOM: MONTSERRAT CUNYAT I CATARINEU OBRA: "MACHERONI, AMOR I FANTASIA"	NOM: LUISA GUTIÉRREZ CASTRO OBRA: "BREVES ENCUNTROS"	

		Relat fantàstic
1r premi	NOM: GEORGINA GUIXÀ GALIANA OBRA: "LA DANSA D'ÀURON"	
2n premi	NOM: ALFONSO SERGIO BARRAGÁN RINCÓN OBRA: "DEJA VU"	

El mundo de los juguetes sin móvil ni patinetes

Cierra la juguetería
tras la jornada cumplida
y al marcharse el viejo dueño
los juguetes cobran vida.
Pasean sobre la alfombra
en una ronda sin fin
diciéndose sus amores
Colombina y Arlequín.

Saluda el zorro al pasar
delante del gallinero
al gallo y a las gallinas
como un gentil caballero.
Saliendo de su masía
va al encuentro del pastor
una bella muñequita
para expresarle su amor.

Soldados y pieles rojas
dejando la guerra atrás
fuman amigablemente
la pipa Sioux de la paz.
Y es cosa de no creer
pero que en verdad consuela
ver al león que está jugando
con la inocente gacela.

A una muñeca alta y rubia
tan hermosa como el sol
se acerca a hablarle de amores
un romántico español.
Y en ese mundo de paz
juega el gato y el ratón
como en el cielo van juntos
la paloma y el halcón.

De pronto en loca carrera
al quedar la noche atrás
corren todos a sus puestos
quedando en silencio y paz.
Así este sueño termina
al comenzar otro día,
cuando vuelve el viejo dueño
y muere la fantasía.

E.R.L.J.

Morfosintaxis feminista

(Tú)

Me arrancas de mi cuerpo
hasta te adueñas de mi nombre
y tras dejarme el alma en cuero
me reduces a pronombre

Piensas que me omites
cuando evitas mencionarme
que robándome la voz
vas a conseguir callarme,
pero el eco es como el fuego
y coge fuerza cuando rompe
con los aires de tu ego.

Eres

Tu presencia me vacía
y soy presente que no siente,
tú quieres mi cobardía:
yo, ser libre y no valiente.

Que no intentes definirme
ya no tienes luna llena
y no aullarás a nadie más
aunque arrastre tus cadenas;
mi condena es la que se ha predicado
y es perpétua, pues me esperan
futuros imperfectos sin pecado.

mía

Desde arriba me disparas
con más balas posesivas,
siempre creen en tu palabra
por encima de la mía

Ni soy tu complemento
ni soy mujer objeto,
soy el respeto que te falta,
el que exijo y me merezco
y no me crezco,
yo no me pongo a tu altura
la que mata es tu alma de destrucción
masiva

Simple, opresiva y destructiva.
Así es tu voz y así es tu lengua,
la luna que no miente
si la mente es lo que mengua.
Pero ser mujer está penado:
soy de todos menos mía
y es por ti, incansable patriarcado.

Alba F.Baños

1r. Premi

Poesia en llengua castellana
32e. Concurs literari de Nou Barris

El racó del haiku

Vent

Remor de fulles
Es vent de primera hora
Frescor, rosada.

Vent de migdia
Tebior de fulles seques
Hora sense ombra.

Vent de capvespre
Daurat, tebi, tremolós
Somnis que arriben.

Vent de foscúria
Xiscles que trenquen la nit
El mussol mira.

Xael

Atlas

Se tambalean los cimientos y se pudren las raíces.
Como si le pudieran temblar a Atlas las rodillas.

Me voy quebrando centímetro a centímetro,
convirtiéndome en pura ruina.

Quizá fue mi obsesión por la libertad,
o lo ciega que siempre he estado.

Un perfecto desperfecto.
Un rompecabezas en esencia.

Habrà alguien que encuentre la belleza en lo inestable.
El amor en las heridas siempre abiertas.
La luz entre los escombros.

Flores empapadas de lluvia interior.

Como si a Atlas pudieran temblarle las rodillas.

Cristina Giannikos Gracia

Quiero saber el día de mañana

Tejedoras de palabras

Nora

Quiero saber el día de mañana
Sorpresa envuelta
Quizás resuelva
Las últimas preguntas...
Quizás me diga la mañana
Que nada es cierto
Que solo son sueños
Pensamientos heridos
Arrojados contra muros
De silencios
Quisiera comprender
Los soplos del otoño
En los versos futuros.

Elisabet

Quiero saber el día de mañana
Pero, de verdad quiero saber el día de mañana?
O mejor seguir en la ignorancia
Y soñar
Crear que algo puede ser mejor
Que algún sueño puede ser realidad
Que puedo por un instante volver a ser feliz
Si es que lo he sido alguna vez
O todo fue una gran mentira
Quiero saber el día de mañana???
Un día de silencio
Sin auroras
Sin palabras
Sin el aliento de un sueño.

Mafalda, més que mai

Quino, el creador de Mafalda, la famosa nena, ens va deixar el 30 de setembre d'aquest estrany 2020, amb 88 anys. Per aquest motiu, no podíem deixar passar l'oportunitat de retre-li homenatge i donar-li les gràcies durant la IV Setmana de l'humor del Centre Cívic Torre Llobeta, ja que ens va deixar per sempre a Mafalda, la seva obra mestra. Una petita inconformista que ens fa reflexionar sobre la indecència de l'ésser humà en temes com el racisme, la igualtat, la guerra, la política, etc.

L'humorista gràfic, a través de les ironies i crítiques que fa Mafalda, ens ajuda a veure la vigència de les seves vinyetes. Això fa que ens adonem que els problemes que tracta no han canviat gaire a dia d'avui.

Mafalda va néixer el 1964 a l'Argentina natal de Quino, però va arribar a Catalunya de la mà de l'editorial Lumen l'any 1970 i es va convertir en un símbol del desig de canvi.

Però Mafalda no està sola, té una colla d'amics que representen diferents valors ideològics i maneres de veure el món. Això és, potser, el que fa que aquests personatges siguin tan entranyables. Anem a fer un repàs d'alguns d'ells.

Com tothom sap, Mafalda és la filla gran d'una família de classe mitjana: la seva

mare és mestressa de casa i el seu pare oficinista. Ella odia la sopa i li agraden els Beatles i els llibres. És perspicaç, graciosa, sensible i sempre fa moltes preguntes. Té una mascota, una tortuga anomenada Burocràcia, que, igual que ella, pateix "sopafòbia". Quan sigui gran vol ser intèrpret de l'ONU i així, proclamar la pau mundial.

Manolito representa les idees capitalistes i conservadores. És tosc, ambiciós i materialista, però no malintencionat. Menysprea els Beatles i les tendències juvenils dels anys seixanta. Aspira a convertir-se en l'amo d'una gran cadena de supermercats.

Susanita és xerraire, busca-raons i tafanera. A més és racista i classista, està obsessionada amb el matrimoni i la maternitat, i encarna una reflexió sobre el paper de la dona en la societat.

Us deixem una recomanació: aneu ràpidament a la llibreria a comprar uns quants llibres de Mafalda. Ja sabeu, la seva lectura ara és més necessària que mai. Ens ajuda a reflexionar i a somriure!

Marta, Montse i Celia

La fuerza de la naturaleza

En enero planté este esqueje de ibiscus: lo regué, aboné y protegí del frío, con la esperanza de verlo crecer día a día.

En primavera mis esfuerzos se vieron recompensados y creció mostrando toda su fuerza y belleza en las flores que se ven en la fotografía.

En la actualidad, como se puede apreciar, la planta está preciosa.

Esta experiencia, unida a la recomendación acertada que nos hizo Torre Llobeta en los días de confinamiento de que hiciéramos fotografías de lo que estábamos viendo por nuestras ventanas o terrazas, me hizo reflexionar en lo maravilloso que es nuestro planeta, y que con poco que lo cuidemos, nos devuelve todo nuestro esfuerzo transformado en la belleza de la naturaleza.

Ana Perales Tortosa

Fotos de la autora

Yo, filosofastro

- Hoy salí a la calle con el 65% de batería en el móvil. ¡Qué nervios!
- Mi jefe es un correcto, siempre me trata de usted. Me repite a menudo: ¡Venga para acá, inepto! Siempre me trata de usted.
- Cuidado con los miedos, les encanta robar sueños.
- *La Veu* es una revista cultural que no le va a cambiar la vida a nadie. Salvo que a usted se le ocurra leerla mientras cruza la Meridiana.
- Yo soy una persona de mala bebida, Bebo un vino común espantoso..
- Hace muchos años, viviendo yo en Inglaterra, me invitaron a una Cacería del zorro. Me dijeron que si quería podía ir con mi perro, pero como yo sólo tenía una perra la llevé. Se inició la cacería y a los 10 minutos de carrera la perra mía iba primera, el zorro iba quinto.
- Yo siempre tengo un problema para cualquier solución.
- ¿Será el nudismo el arte de hacer nudos?
- Es tan guapa la empleada del Súper, que sólo por verla soy capaz hasta de comer.
- Con lo que tengo me alcanza para pasar el resto de mi vida. Siempre que me muera mañana.
- ¿Ir yo a un psicólogo, con los problemas que tengo?
- Mi esposa me sugirió de ir a comer fuera. Entonces yo saqué la mesa al patio.
- Yo siempre fui una persona muy despierta, sobre todo después de las once de la mañana.
- *Opaco*: O Pedro, unos de los dos.
- Sigamos adelante, que la única persona que ganó dinero caminando hacia atrás fue Michael Jackson.
- Una chica a los 20 años de un chico pregunta: ¿Cómo es? Cuando llega a los 30 pregunta: ¿Qué hace? Y a los 40 pregunta: ¿Dónde está?
- La tortuga no es que sea lenta. Es que no tiene prisa.
- Las máquinas tragaperras son un escenario multicolor con un resultado en blanco y negro.
- *Gansancio*: Fatiga o desaliento que sufren los patos, las ocas, etc.
- Tomas Alva Edison inventó la luz eléctrica en el año 1879. Mas tarde se creó el recibo de la luz.
- La vida es una herencia que estamos obligados a gastar.
- Me dicen loco porque le hablo a mi perro. Loco será quien tiene perro y no le habla.
- Hoy fue nuestro primer día de dieta y en mi casa hemos eliminado todo lo que engorda. ¡Estaba buenísimo!
- *Quienela*: Pregunta del abuelo sordo, cuando cree que han llamado a la puerta.
- Me han acusado de empobrecimiento ilícito.
- Fui a ver a mi médico particular y me dio seis meses de vida. Como le dije que no me alcanzaba el dinero para pagarle, me dio seis meses más.
- Mi esposa mide 90-60-90. Y en la otra pierna también.
- Hay tres clases de jugadores. Los que ganan siempre. Los que ganan a veces. Y yo.
- De niño me gustaba escribir. Sobre todo a los Reyes Magos.

Edgardo R. López Jöcker

De mis soledades vengo...

Hay dos clases de soledad: la buscada y la que imponen las circunstancias.

En el primer caso queremos estar solos para poder ponderar una situación, revisar nuestros valores, creencias, sentimientos, poder encontrar el camino a seguir en un momento de indecisión. Esta soledad puede ser creativa y posibilita el encuentro personal con uno mismo en la medida que es buscada y libre.

La soledad impuesta es un sentimiento doloroso que debilita física y mentalmente a

quien la sufre. Destacados psiquiatras afirman que es una carencia de intimidad.

Para evitarla es muy importante hacer un proyecto vital que dé sentido a nuestra vida y también pertenecer a un grupo que nos identifique.

Hay otra condición: quererse mucho. Tengo una amiga que dice: “Yo nunca estoy sola, siempre estoy conmigo”.

Conxa

A la memoria de Marta C. González y a todos aquellos que permanecen secuestrados en manos del Alzheimer

La melodía fue perforando el impenetrable silencio del olvido. Los cisnes, adormecidos, empezaron a deslizarse por las aguas grises del aquel lago desplegando sus alas. Ella, por un instante de mecánica lucidez, emergió lentamente del fondo de las aguas oscuras que la tenían recluida. Movi6 sus brazos al ritmo cadencioso de la m6sica,

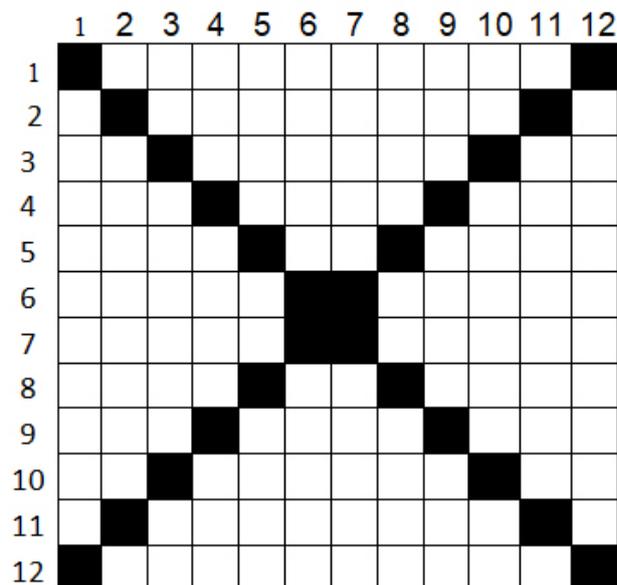
e interpret6 con delicados, ondulantes y acompasados movimientos, una vez m6s, la muerte del cisne. Cuando la m6sica ces6 volvi6 a hundirse en las profundidades del lago. En el silencio de los despose6dos de sus recuerdos.

Domingo Aragón Oliva

Una proposta de
Rufino

Crucigrama

HORIZONTALS. 1.- Perder la paciència o la tranquil·litat. 2.- Número romà, que val mil. Al revés, acceleraran el pas. Símbol químic del fòsfor. 3.- Al revés, nota musical. Cambian d'opinió o el sentit de la marxa. Dirigir-se a un lloc. 4.- Al revés, percebre amb el sentit de la vista. Al revés, alaban. Propietari, propietari. 5.- Igualment. Abreviatura de senyor. Al revés, figura o línia del cos humà. 6.- Persona que persisteix en els seus errors. Mort d'una persona. 7.- Aro petit. Al revés, tallar un arbre pel peu. 8.- Planta de tija recta i buida, que s'utilitza per a l'indústria tèxtil. Campió. Al revés, mineral que té la propietat d'atraure el ferro i altres metalls. 9.- Resonància. Unen amb cordes. Al revés, preposició. 10.- Nota musical. Delimites o marques un terreny. Interjecció. 11.- Vocal. Destruiran, arruïnaran per complet. Consonant. 12.- Expressaren opinions o judicis negatius sobre una persona o cosa.

VERTICALS. 1.- Poble de la província de Sevilla. 2.- Número romà, que val quinient. Nom propi de varó. Consonant. 3.- Preposició gramatical. Persona que viu en el mateix edifici, però en diferent habitatge. Voz de comandament. 4.- Al revés, t'adreces d'un lloc a un altre. Història fabulosa que s'atribueix a un heroi o un Déu. D'aquesta forma o manera. 5.- Existien. Vocal repetida. Al revés, fa sonar un instrument musical. 6.- Cestos grans d'espart sense aspes. Al revés, esclau de l'antiga Esparta. 7.- Superior d'un monestir o convent. Al revés, treu la mel de les colmenes. 8.- Novillo menor de dos anys. Forma del pronom personal. Al revés, labren la terra. 9.- Bebida alcohòlica. Al revés, planta la seva arrel és comestible i de color blanc. Al revés, igualtat en una superfície. 10.- Símbol químic. Poner algunes coses sobre altres. Negociació. 11.- Consonant. Actuem o nos comportem com una altra persona o animal. Consonant. 12.- Primer exemplar d'una cosa, que serveix de model per fabricar altres iguals, (plural).

Soluciones a las propuestas de La Veu de Torre Llobeta núm. 74

Sudoku

5	2	8	4	6	7	1	3	9
6	3	4	8	9	1	2	7	5
7	9	1	3	2	5	4	6	8
1	7	5	6	8	4	9	2	3
2	6	9	1	5	3	7	8	4
8	4	3	9	7	2	5	1	6
9	1	2	5	3	6	8	4	7
3	5	7	2	4	8	6	9	1
4	8	6	7	1	9	3	5	2

Sopa de letras

E	B	A	D	A	J	O	Z												
T		N				A													
N	A	I	R	O	S		R	N										S	
A		S	G			A	O			E									
C		A				G				E	V								
I		R	N			A	O			I	L								
L		R	T	C		Z	L												
A		A	N	A		A	L			E									
		T	A			N	A			S									
		M	O	M		D	N			C									
		A		A	N	O	L	E	C	R	A	B							
		L		L	B		R		R		D								
		A		A		L	O				I								
		S		G		I					Z								
		A				B													

La cuina de les quatre estacions

La picada

Pep Salsetes, autor del llibre *La cuina de les quatre estacions*, no només ha recopilat receptes més o menys conegudes, sinó que també ha recollit receptes tradicionals que estaven desapareixent de la cuina catalana. Al llibre trobem també les seves reflexions i experiències, sense separar-se de la seva filosofia: “Els productes de la terra i la referència estacional”.

D'aquest llibre hem extret una de les tècniques més reconegudes de la nostra cuina: la picada.

La picada dóna als plats un acabat molt rodó, tant de textura com de gust, assaborint i enriquint els nostres rostits i guisats.

La picada és un aspecte que fa de diferenciador respecte les altres cuines nacionals i és un element de nexa des de la nostra cuina medieval fins a l'actualitat.

Per a confeccionar-la, cal picar en el morter els elements que s'indiquen a les diferents receptes i afegir-ho al plat quan aquest ja és gairebé acabat. Els elements

són variadíssims, principalment, però, destaquem les ametlles i avellanes torrades, els pinyons, les nous, els carquinyolis, els borregos, pa fregit, galeta “Maria”, i tot això amb l'all, el julivert, el safrà, etc.

En el cas de plats d'aviram i peixos, s'acostuma a posar el fetge prèviament fregit, com un element més de la picada.

En cada cas cal emprar el que ens digui la recepta i la tradició.

Un cop tenim tots els elements de la picada formant una pasta més o menys uniforme, ho aclarim amb aigua, brou vegetal, o millor amb el suc de la mateixa cassola que estem cuinant, ho barregem bé a la cassola i ho deixem coure a foc lent uns 10 minuts, vigilant-ho molt, ja que, en aquest punt és molt fàcil que la salsa s'enganxi.

Mariona

Sempre l'esperança

El malson continua. En el meu darrer escrit de La Veu, confiava que amb el nou curs tot s'hauria acabat. Res més lluny de la realitat, el malson continua amb nosaltres.

Vàrem començar el curs a l'octubre amb bones expectatives. Amb l'estiu tot semblava més positiu, hi havia limitacions, classes amb poca gent, protocols de neteja, de ventilació, però amb l'esperança que tot aniria bé. L'alegria va durar molt poc, altre cop van tornar els confinaments selectius.

El virus torna a amenaçar fortament les nostres vides, no tant com al començament, però les mesures de seguretat s'apliquen novament, i el nostre Centre Cívic sense tallers. Tot el nostre petit esforç, una altra vegada truncat.

Ara quan escric, a mitjans de novembre, ha passat tant sols un mes, però per a mi aquest mes ha estat etern. Estem buscant i reinventant com podem fer per millorar

els nostres tallers, que no perdem el contacte. Volem que entre els voluntaris i els respectius alumnes segueixi havent-hi relació, que no ens faltin els motius per a la nostra vinculació.

Esperem que sigui molt aviat i, amb la bona notícia que fa pocs dies circula entre els mitjans de comunicació, sembla que la vacuna és cada cop més a prop. Això sí que seria una bona notícia. Per fi tenim una nova esperança, i amb ella, tornarem a la rutina setmanal que tant estem esperant.

Amb aquesta bona nova i amb tota la esperança del món sobre la seva efectivitat, espero retrobar-vos a tots molt aviat.

Molt bones festes!

*Àngela Riambau
Associació Voluntaris
de Torre Llobeta*

“Querido señor Germain”

Ara fa 50 anys, Albert Camus, moria en un accident d'automòbil. Dins del cotxe van trobar l'esborrany de la seva novel·la pòstuma: *El primer home*.

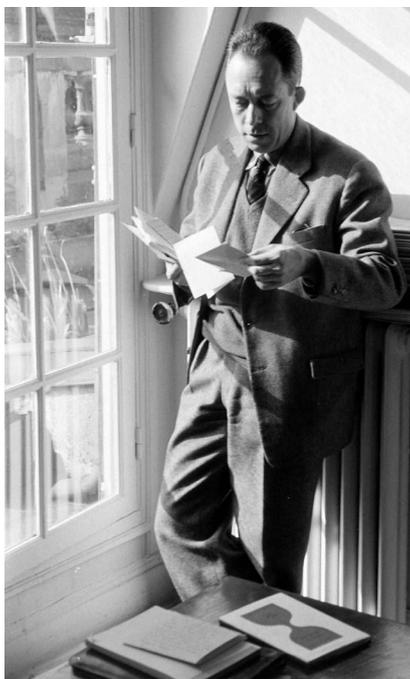
El gran Albert Camus havia nascut a l'Algèria francesa el 7 de novembre de 1913, era fill d'una família d'immigrants. El seu pare, d'origen francès, va morir durant la Primera Guerra Mundial. Amb la seva mare, menorquina, analfabeta i gairebé muda, vivien plegats amb la seva àvia en un barri pobre, ple d'altres famílies en la mateixa situació.

En aquell manuscrit, Albert Camus explica la història de Jacques Cormery, i en realitat ens parla d'ell mateix, de la seva vida i sobretot de com va descobrir el de-

sig d'aprendre, com l'escola i el seu mestre, el senyor Germain, van ser figures fonamentals perquè es convertís en un filòsof clau del segle XX i un escriptor prolífic amb obres com *L'Estranger*, *La pesta*, *El mite de Sísif*, i moltes més.

En aquesta revista volem compartir una de les pàgines més boniques que es poden dedicar a un mestre, i així retre homenatge a Albert Camus, però també a totes les persones professionals de l'educació que en aquests temps continuen a les seves aules presencials i/o virtuals, donant el millor de si mateixes.

Albert Camus va rebre el Premi Nobel de Literatura l'any 1957 i va escriure així al seu estimat mestre.

“París, 19 de noviembre de 1957

Querido señor Germain:

Esperé a que se apagara un poco el ruido de todos estos días antes de hablarle de todo corazón. He recibido un honor demasiado grande, que no he buscado ni pedido. Pero cuando supe la noticia, pensé primero en mi madre y después en usted. Sin usted, sin la mano afectuosa que tendió al niño pobre que era yo, sin su enseñanza no hubiese sucedido nada de esto. No es que dé demasiada importancia a un honor de este tipo. Pero ofrece por lo menos la oportunidad de decirle lo que usted ha sido y sigue siendo para mí, y de corroborarle que sus esfuerzos, su trabajo y el corazón generoso que usted puso en ello continúan siempre vivos en uno de sus pequeños escolares, que, pese a los años, no ha dejado de ser un alumno agradecido.

*Un abrazo con todas mis fuerzas,
Albert Camus”*

Us animem a dues coses: a recordar, encara que sigui un moment, a la mestra que segur que porteu al cor i aprofitar per llegir Albert Camus, i ja sabeu que aquest sempre és el millor homenatge.

Celia

Una buena excusa

¡Como pasa el tiempo! Hace seis meses que escribí unas líneas para *La Veu* y explicaba cómo vivía el confinamiento por la pandemia de la COVID-19. Nunca pensé que sería un tiempo tan largo, pero lamentablemente, debido a las características de esta enfermedad, nadie sabe aún donde está el final.

Creo que sólo hemos de tener paciencia y poner todo nuestro esfuerzo para superarlo de la mejor manera posible, también confiar en los más sabios para que encuentren pronto una solución y podamos decir: por fin, aquello ya pasó!

Procuro ver el lado positivo de las cosas, y al pasar tantas horas sola, tengo tiempo para todo y yo lo disfruto al máximo. Me gusta mucho leer y me pasa que cuando leo un libro y me ha gustado, al cabo de un tiempo lo vuelvo a leer y siempre descubro algo nuevo, entonces disfruto nuevamente, saboreo la lectura, incluso con más calma.

Es lo que me ha pasado con el libro de Isabel Allende, que recomiendo muchísimo: se llama *Largo pétalo de mar*, en él he encontrado lugares y personas que he conocido personalmente, como *La Maternidad de Elna*, fundada por Elisabeth Eidenbenz y tan famosa porque protegió a las madres y los niños que allí nacieron durante el exilio de la Guerra Civil española.

El libro en sí es una joya, habla de exilio, del dolor de la guerra, del amor que reúne a dos jóvenes exiliados y mucho más que no os contaré. Sólo espero que os guste tanto como a mí y lo disfrutéis!

La Navidad es una buena excusa para haceros el mejor regalo: un buen libro. Felices fiestas para todas las personas que leen *La Veu*!

Flor Alias

*Grup de Dones en Forma
de Torre Llobeta*

Quin clima ens espera L'aigua

El canvi climàtic ja és aquí. Mentre encara hi ha qui es nega a admetre'l, l'evidència, fa camí. L'escalfament global del planeta a causa del increment de l'efecte hivernacle ocasionat pels darrers dos segles de crema a l'engròs de combustibles i fòssils està trasbalsant el ritme de pluges i temperatures.

Els canvis varien d'un lloc a l'altre i també a la conca mediterrània. Tot sembla indicar que consisteixen en una suavització dels freds hivernals i en un escurçament de la primavera tal com fins fa poc l'enteniem i sobretot en un augment dels

rigors estivals. Anem cap a estius llargs i calorosos, amb poques pluges.

Podria ser que en un futur proper tinguéssim menys aigua que abans, i això que ja no en tenim gaire.

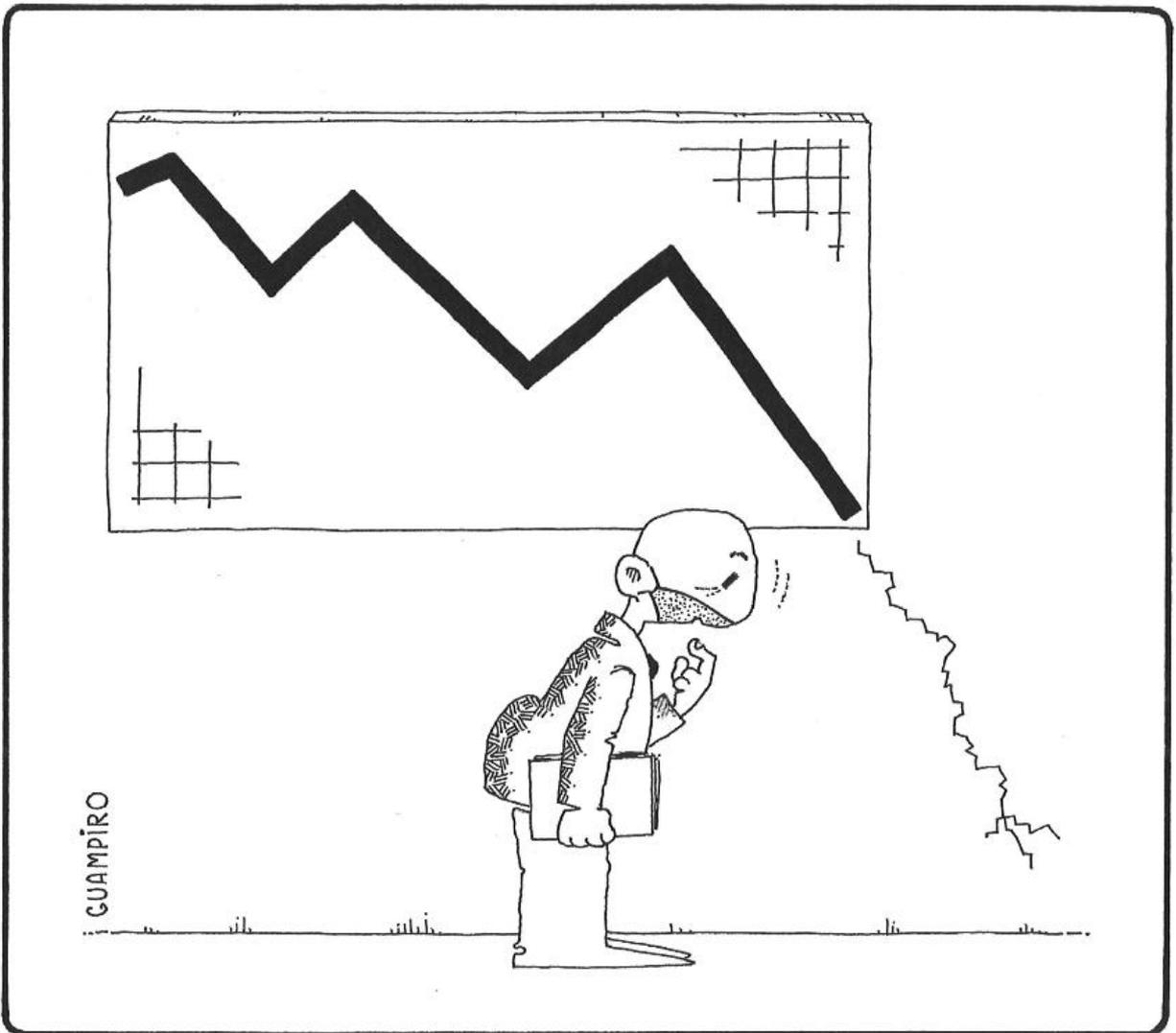
El que la natura sembla voler escatimar-nos ho hem de compensar amb un millor ús dels recursos: eficiència, estalvi i reutilització.

Don Blas

HUMOR EN BROMA

Por:
GUAMPÍRO

Ressons del confinament

LV Activitats del CC Torre Llobeta

A la gran família de Torre Llobeta

Tanquem un any molt difícil. Des del 13 de març, les nostres vides van canviar: més de cent dies amb el centre cívic tancat, però treballant des de casa i a les xarxes. Sempre amb la vostra companyia a l'altra banda dels ordinadors i dels mòbils.

A l'estiu vam obrir i tothom, vosaltres i nosaltres, vam tornar al centre amb il·lusions renovades, l'alegria de sempre i amb el propòsit de continuar endavant amb el nostre projecte sociocultural i de dinamització del barri.

Ara som a mitges, meitat presencial i meitat en format virtual, i també sabem que tots vosaltres continueu fidels, i un altre cop acompanyeu les nostres propostes.

Per tot això, només podem dir mil vegades GRÀCIES. Us hem sentit a prop, cada dia treballem pensant en vosaltres, creant activitats i continguts interessants, entretinguts i de qualitat. Sou la nostra energia, i el sentit de tot el que fem. Així, doncs, només podem agrair-vos que estigueu amb nosaltres!

Bones festes a tothom i el 2021 també ens veiem a Torre Llobeta.

Equip de gestió del CC Torre Llobeta

***Aquest any no tanquem per Nadal.
Els dies 28, 29 i 30 tindrem obert!***

**Districte de
Nou Barris**

**Ajuntament de
Barcelona**

